

DOPIS TAĀANY ONEGINOVI

"Já píši vám - co mohu více?
Co ještě mohu dodat?
Teď vím, že máte právo sice
mne pohrdáním trestati,
leč ještě věřím, nešťastnice,
že mne váš milosrdný soud
nemůže přece zavrhnout.
Já nejdřív mlčeti jsem chtěla;
a věřte: nebyl byste znal
nikdy můj ostýchavý žal,
kdybch jen stín naděje měla,
že třeba jednou za týden
vás u nás na vsi uzřím jen,
abych vám slůvko mohla říci
a v duchu vaší tvář a hlas,
než znovu navštívíte nás,
dnem noci abych mohla střiči...
Však řekli, že jste samotář.
že na vsi nudíte se, víme.
A my... z nás věru nejde zář,
třebaže ze srdce vás ctíme.
Proč jenom, proč jste přišel k nám?
Já v žalu opuštěné vsi tě
bych neznala vás jak vás znám,
ba ani žal, jež pochopíte.
Mé zármutky, v tmách duše skryté,
by mařil čas, pak (kdož to ví?)
bych zadala se mužovi
a byla mu i věrnou ženou
i ctnostnou matkou usmířenou.
Jiného?... Ne již. V světě ráda
nikoho nemohu mít já.
Tak si to Prozřetelnost žádá...
Tak chtějí nebesa: jsme tvá.
Můj celý život mi tě slíbil,
tys musel, musel přijíti.
Tys ten, jenž Bohem seslán mi byl
až do hrobu mě chrániti...
Byls vidinou mých nočních snění,
už drahý mi, když nezřený,
tvůj zrak mě mučil plameny,
tvůj hlas zněl a touhy rozeznění
-a nebyl to jen sen- jak zvon!
Jen vstoupil jsi, už jsem tě znala,
a strnula jsem, tvář mi ...

DOPIS ONĚGINA TAĀANĚ

Já tuším vše: vás urazí
mé tajemství, jež se vám vzdává.
A vaše hořkost pohrdává
se v hrdém zraku odrazí.
Co chci? Proč spěchám odhaliti
vám duši svou tím dopisem?
A jaký podnět, může býti,
pro zlobný posměch dávám v něm!

Když tenkrát maně jsme se střetli,
já, zahlédnuv váš úsměv světlý,
té něže bál se věřiti
a známé city popíraje,
i když má volnost ponurá je,
přec nechtěl jsem ji ztratiti.
A co nás rozloučilo dále...
Nebohý Lenskij v oběť pad...
Všeho, co miloval jsem stále,
já musel jsem se tehda vzdát;
všem odcizen a cizí všemu,
já viděl v klidu, volnosti
náhražku štěstí, radosti!
Jak zmýlil jsem se ke zlu svému!

Ne, každou chvíli vidět vás,
být vaším stínem, který vnímá
rty v úsměvu, váš něžný hlas
očima zamilovanýma,
jen vnímati, jen duši pít
váš zjev, v němž božstvo tuším kvěsti,
vám před očima v mukách mřít
a mizet, zhasínat... toť štěstí!

Jen prelud je to; nazdarbůh
se vleku pro vás, nevím kudy:
mně drahý den, i chvíle tuch.
Ale jen v marném běhu nudy
uniká čas, mně souzený.
I tak je těžký, zkalený.
Já vím: mé dni jsou vyměřeny;
abych jim dodal trochu ceny,
už ráno chci být ujištěn,
že jistě uzřím vás ten den...

EVŽEN ONĚGIN

Hudebně literární představení

uspořádané při příležitosti

210. výročí narození

A. S. Puškina

a 120. výročí

vedení premiéry opery

P. I. Čajkovského v Praze.

OSOBY A OBSAZENÍ

Hudebně literární představení
pod záštitou

Generálního konzulátu
Ruské federace v Brně,
Ruského střediska vědy a kultury v Praze
a Kontaktního centra pro východní trhy
při Krajské hospodářské komoře ZK,
ve spolupráci s firmou Sored Zlín spol. s r. o.

EVŽEN ONĚGIN

dle předlohy opery P. I. Čajkovského
a románu ve verších A. S. Puškina.

Pátek 11. září 2009
v 19.30 hodin
Lázeňské divadlo
v Luhačovicích

EVŽEN ONĚGIN
Filip Bandžak – baryton

TAŤÁNA LARINOVÁ
Tatiana Teslia, soprán, sólistka Opery
Národního divadla moravskoslezského

VLADIMÍR LENSKIJ
Nikolaj Višňjakov, tenor,
sólista Státní opery Praha

OLGA LARINOVÁ
Táňa Janošová, mezzosoprán

KNÍŽE GREMIN
Oleg Korotkov, bas, sólista Státní
opery Praha

BÁSNÍK
Eduard Treskin, baryton,
národní umělec Tatarstánu

RECITACE
Natalia Volkova

KLAVÍRNÍ DOPROVOD
Natalia Shonert

REŽIE
Eduard Treskin

PETR ILJIČ ČAJKOVSKIJ
EVŽEN ONĚGIN

Děj opery se odehrává na ruském venkově a později v Petrohradě ve 20. letech 19. století. Ve shodě s Puškinem je hlavní postavou znužený Evžen Oněgin, do nějž se zamiluje Taťána, která je naopak plná ideálů a iluzí o romantické lásce. Oněgin ji věcně a suše odmítá. Poté, co cynický Oněgin z rozmaru vyprovokuje hádku s přítelem a básníkem Lenským, kterého v následném souboji zastřelí, pokračuje děj opery s několikaletým odstupem na petrohradském šlechtickém plese, kde Oněgin znovu potká Taťanu, tentokrát však jako manželku knížete Gremina. Jejím zjevem i postavením je ohromen - ona vesnická dívka se nerozhodla celý život trápit pro nešťastnou lásku, nýbrž důstojně přijala život, jaký je - bez iluzí. Toto Oněgina podvědomě ponižuje a provokuje. Nyní je to on, kdo propadne citovému zmatku, a Taťaně vyznává lásku. Ta jeho vyznání opětuje, ale zároveň Oněgina odmítá, protože nehodlá ničit své klidné manželství. Oněgin zůstává ve svém zmatku sám a proklíná svůj osud.

Prvním místem za hranicemi Ruska, kde byla opera uvedena byla Praha. Byla zpívána v českém jazyce a dirigoval sám autor. Českým publikem byl nadšeně přijat. Puškinův námět a hudba Čajkovského si neustále získávala a získává srdce diváků. Opera Evžen Oněgin zůstala do konce života skladatele jedním z jeho nejmilejších děl. I v dnešní době je ozdobou předních operních scén.